

**FINALUL UNUI LUCEAF R SINUSOIDAL – sau MÂNTUIREA PRIN
OGLIDA SPART : „ECHILIBRUL LUMILOR”, de SNOWDON KING**

În mod aproape miraculos, pentru cei ce nu ar cunoaște firea eminentemente poetică a autorului trilogiei despre **Uezen** – a treia parte, *Echilibrul lumilor*, stă sub semnul **Luceafărului** eminescian! Al Cosmicului Sacrificiu al Dragostei/Prin Dragoste...

Dar măiestria lui Snowdon King (profesionalismul românesc începe să-și spună cuvântul, tot mai răsunător!) constă tocmai în mascarea transfigurării, cu valențe și efecte cosmice. În primul rând, asistăm (și nu aceasta este partea cea mai izbutită, din punct de vedere estetic, a romanului! – ...deși, în ce privește stilul, avem de-a face cu o unitate perfect armonioasă!) la un veritabil curs, în care autorul își expune propria viziune, asupra metafizicii universului de el însuși imaginat. Ca preludiu al cursului de metafizică, însă, există pasajul în care Anuk, înnebunit de moartea iubitei sale Asiria, pentru a o reîntâlni, n-are importanță cum și sub ce chip și sub ce condiții extra-ontologice (ansă, cel puțin în înregistrul uman, întrevăzut doar ca pseudo-viziune a exasperării îndrăgostitului autentic, de sorginte cosmică!) face pactul cu echivalentul cretin al Diavolului/Mefistofeles – **Z'Davaar**:

„... Eu sînt Z'Davaar, stăpînul întinericului și al lumii de mijloc... — Ia-mi viața mea și f-o pe ea să trăiască !

— E prea puțin ce-mi oferi. Nu de viața ta am nevoie. Asiria va merge cu mine. Dacă vrei să-o mai vezi, atunci...

— Atunci?

— Atunci vei face tot ce-ți spun. Și vei fi împreună o eternitate.”

și, tocmai din acest moment, extrem de sensibil, începe “prelucrarea” metafizică, de mare și pervers rafinament, a lui Anuk, de către Z'Davaar:

“— A fost dușmanul tău, Anuk. În întineric se nasc sufletele și tu primești misiunile lor. Democles este doar un suflet puternic care a vrut să-ți ia locul. A fost izgonit din Obscuris și de atunci rătăcește prin lumea materială. Și-a creat o lume numai a lui în care s-a ascuns și s-a înconjurat de lumină. De ce crezi că nu îți face niciodată apariția pe pământ? De ce trimite doar mesaje celor pe care încearcă să-ți îmbete cu puterea creației și salvarea sufletului prin ascensiune? Îți este teamă de distrugere, îți este teamă de moarte. L-am lăsat, îl iubesc prea mult pentru a-l pune în lanțurile proprii lumi. Însă trebuie să primească o lecție definitivă. Trebuie să se întoarcă acolo unde -i este locul, în lumea întinericului veșnic.

— Cum vrei să faci asta?

— Mai întâi trebuie să recuperez sufletele convertite. Vreau ca toți edenienii și discipolii luminii să dispară. Asiria va rămâne în lumea de mijloc. Îți voi păstra memoria intactă, astfel încât să nu te uite niciodată, și te va aștepta. Dacă îmi îndeplinești cerințele, vei fi fi pentru totdeauna împreună. Totul depinde de tine.

— De ce nu faci totul de unul singur dacă ești atât de puternic? De ce ai nevoie de mine?

— Nu vreau să intervin direct în viaa oamenilor, în evoluția sufletelor lor. Fiecare trebuie să își descopere partea întunecată fără să se afle sub influența mea directă. Fiecare trebuie să înțeleagă că distrugerea este singura cale prin care se poate întoarce la origine.”

...Fire te, în acest moment, autorul intervine cu... ”**Varianta din Oglindă**” – adică, aceea a lui Democles-Dumnezeul Luminii... Fire te că nu pot exista două adevăruri – deci, încă de acum se întrevede necesitatea actului magic, pentru soluția ontologiei umano-anuk-iene: **SPARGEREA OGLINZII MINCINOASE!** – și, ca în Povestea lui Harap-Alb, alegerea Adevărului Cosmico-ontologic, ca suprem risc asumat, în eternitate... Iată „**varianta demiurgico-metafizică a lui Democles**”, prezentat auctorial, la modul... ”**ventriloc**”! – o variantă care, cu adevărat, stă sub semnul „**ECHILIBRULUI LUMILOR**”, nu poate funcționa (această variantă metafizică) **DECÂT** sub semnul acestui echilibru (Stânaul Cântarului Cosmic este întrevăzut, dar nu sub limita suspansului!) – și, explicit, în elegem că alegerea lui Anuk, pentru Proba Oglinzii Mincinoase (și **DELOC** tranzitorii, își închipuie Z’Davaar...!) – s-a făcut oarecum sub semnul aleatoriei, dar, în cadrul unui cadru probabilistic de extensie cosmică, **TOCMAI ANUK era înta perfect, pentru teleologia divină** :

“La început, Democles, stânaul Celestiei, Lumea luminii veșnice, le ascunsese edenienilor informațiile despre Purgatoriu și Obscuris. Nu voia ca menirea lor să fie influențată de existența unor lumi concurente, „străine” și „de neînțeles”. Orice explicație ar fi putut provoca o „curioasă” alternativă. Și nu ar fi vrut să-i ofere lui Z’Davaar acest avantaj.

Când Democles aflase despre conspirația îngerilor, era deja prea târziu. Nelegiuirea se întinsese în mai multe sisteme solare, depravarea se înmulțise și, mai mult de atât, apăsător primii copii rezultați din încrucișarea îngerilor cu oamenii. Aceștia se dezvoltău foarte repede, erau mult mai inteligenți și puternici ca ceilalți copii, și aveau tendințe dominatoare și criminale. Z’Davaar își freca palmele de bucurie. Tăcând prin influența sa asupra lui Sariman încă lăcase regulile jocului, dar avea un as în mânecă...

Edenienii aflaseră despre existența Purgatoriului după ce seria de catastrofe naturale le oprise ciclul ascensiunii. Atunci Democles fusese nevoit să le ofere o speranță, un loc în care sufletele lor urmau să „se odihnească” până la găsirea unui nou câmin. Voia să le creeze edenienilor o altă planetă, dar îi promisese lui Z’Davaar că nu se va amesteca niciodată în transformarea firească a universului fără să-l consulte. Z’Davaar tăcând va veni momentul când Democles îi va cere acest serviciu. A teptase peste 400 de milioane de ani ca Uta’H să se transforme într-o stea roșie și să îi pregătească o listă lungă de revendicări.

În cele din urmă, stânaul celor două lumi eterne ajunseră la încheierea unui protocol care trebuia respectat deopotrivă de ambele părți. Îl denumiră Protocolul Lumii de Mijloc. Purgatoriul, care la început nu fusese decât un depozit din care Democles și Z’Davaar își alegeau sufletele, își schimbă structura și organizarea. La comanda lui fusese ales marele înger, Ethiel, cel care avea darul vieții, al morții și al neantizării. În nivelurile superioare urmau să conducă îngerii Miral, Geah, Randal, Akamyel și Temuu Kamoon. Sufletele edenienilor diprui urmau să rămână acolo până la crearea unei noi planete. În schimb, îngerii răzvrătiți, în frunte cu Sariman, erau obligați să trăiască și să

conduc în nivelurile inferioare ale Purgatoriului, urmînd să se ocupe de supravegherea umbrelor. Din rîndul lor, la presiunile lui Z'Davaar asupra lui Democles, Azmyel era singurul care fusese lăsat pe pămînt să se ocupe de demonii și de progeniturile născute din încrucișarea îngerilor cu a oamenilor. Acesta, însă, nu mai putea experimenta simțurile umane cum ar fi bucuria și plăcerea, tocmai pentru a nu se mai încrucișa cu tinerele femei. Azmyel nu avea emoții și nu avea empatie.

Îngerul Karon, al doilea ca putere după Ethiel, era stabilit pînă peste lumea morților, Crix-a-Dem, acolo unde consulta bibliotecile karmelor, judeca sufletele și le pregătea pentru călătoria spre Purgatoriu sau reîntoarcerea lor în lumea celor vii. Sub comanda sa direct acționau mai mulți îngeri dintre care cei mai puternici erau Goriah, Khoryel, Azeth, Syndael, Azuryal și Surryel. Fiecare înger avea o sarcină precisă. Azeth era îngerul morții, cel care trăgea sufletele muribunzilor afară din trup, pe gură, fără chin și fără durere, și le preda îngerului Goriah pentru a fi duse în Crix-a-Dem și mai apoi spre Purgatoriu și lumile veșnice. Khoryel veghea asupra sufletelor tinere aflate la prima încarnare și tot el era primul judecător în consiliul îngerilor format de Karon. Syndael comanda sufletelor prin groază și strigăte și prăsească trupurile bolnave de care se atașau prea mult și pe care trebuiau să le lase să moară. Azuryal veghea asupra virtuților oamenilor și comanda neamurile arătîndu-se conducătorilor lumina și care îi ascultau poruncile. Surryel intra în visele oamenilor și le arăta ce pedeapsă se va abate asupra sufletelor lor dacă nu vor urma calea luminii. Era singurul înger care putea să călătorească atît în Celestia cît și în Obscuris și să ofere informații și imagini despre sufletele ajunse acolo. Tot el veghea și asupra edenienilor rămași în viață și înregistra în cartea karmelor luminoase întreaga lor evoluție.

Democles și Z'Davaar hotărîseră că numărul ciclurilor în care oamenii puteau să evolueze spiritual să fie redus la 100, iar numărul reîncarnărilor să fie limitat la 7. Sufletele celor care nu reușeau să evolueze spiritual urmau să devină umbre și erau inutile pentru 666 de ani în nivelurile inferioare ale Purgatoriului. Apoi aveau dreptul de a poseda creaturile vii ale universului, transformîndu-le în demoni. Demonii trăiau mii de ani sub conducerea lui Azmyel, acumulînd experiență negativă pentru săvîrșirea întunecărilor și întoarcerea în Obscuris. Cei care mureau fără să atingă elul erau neantiza și de către Ethiel.

Z'Davaar era satisfăcut pentru că, în sfîrșit, dispărea favoritismul, iertarea și mila cu care Democles trata sufletele rătăcite. Se străduise de cît se tuse la mîna celui care modificase regulile jocului după propriul lui plac. Spera că noua sa putere de influență prin intermediul umbrelor și demonilor să îi aducă un număr superior de suflete în Obscuris, pentru a schimba balanța puterii. Mai mult de atît, acum avea dreptul să și facă apariția fizică în lumea celor vii, să și mintă și să manipuleze pe cei care cunoșteau istoria originii lumilor și a universului, așa cum le fusese transmis de însuși Democles pe calea luminii... Primul care îi căzu în plasă fusese chiar Anuk, unul dintre puinii edenieni rămași în viață... Acesta credea că Democles era doar un suflet răzvrătit, izgonit din lumea întunericului veșnic."

... și procesul sinusoidal, dinspre Lumină spre scufundarea în Demonism -Întuneric (după care va urma Revelația!) – începe, sub semnul Eros-ului ratat:

“Egoul lui Anuk, cel care jurase credin ă luminii, fusese înlocuit de un altul care sl ăvea în tunică (...). Dar s ămînă edenianului nu mai fusese la fel de puternic ăi p ămînteană n ăscu o feti ă. Îi puse numele mamei sale, Olga. Ini ăial, Anuk dori s ăucid progenitura dar Marina îl amenin ăpe un ton lini tit c ă-i va pune cap ăt zilelor. Edenianul r ămase pentru cîteva secunde în impas. Nu ar fi vrut s ă-i piard ăfertilul incubator dar nici nu voia s ăcedeze în fa ăa unei sclave. ăi totu ăi armata s ăa avea nevoie de cît mai mul ăi vandokari, gata s ăse sacrifice în numele p ărintelui ăi st ăpînului lor. O feti ă? Le va l ăsa s ăse bucure. Pentru o scurt ăperioad ă, această leg ătur ăde sînge ar fi putut s ă-i alunge Marinei gîndurile despre evadare...”

...For ăa Iubirii, ca Eros Cosmic Taumaturgic/Izb ăvitor, Eros Agap ă-ul Hristic – este, în s ă, demonstrat ă, în ătîi, prin Logos: discu ăia dintre Namur ăi Uezen, în care se subliniaz ă, solemn ăi cu sonoritate vaticinar ă, reverberant ă în constela ăii, c ă Eros -ul Agape este Supremul Risc, pentru Suprema Transfigurare: **MĂNTUIREA!**

— Dar, Uezen, nu este ăi iubirea un sentiment egoist?
 — S ăiube ti înseamn ăs ăte gînde ti în primul rînd la binele celorlal ăi. Ata amentul t ău fa ăde Luana ăi i poate deveni sl ăbiciune. Înva ă-o s ămearg ăpe calea zettic ...(...)
 — Dar dac ăpierd nu- ăi vei da seama de inten ăiile mele?
 — Nu ăi dac ăpierderea ta înseamn ăun sacrificiu...
 — Adic ăîmi ceri s ărenun ăcon ătient la ceea ce am mai de pre ...?
 — A ăa cum ăi Mud ăa renun ăat la frumuse ăea ei în favoarea de ăertului. A ăa cum ăi tat l ăt ău a renun ăat la bog ăie pentru iubire. Este vorba despre alegere ăi în fun ăcie de alegerea ta universul ăi i va ar ăta calea...
 — De ce eu? De ce nu altcineva?
 — Ar putea fi oricine, dar numai tu ai con ătiin ăa mea.”

...Chiar dac ăautorul nu se abate, de obicei, de la obsesia spa ăierii cosmice – iat ăc ă, printr-o metod ădin secolul al XVIII-lea, uzitat ăi de Goethe, scrisorile dezv ăluie cosmosuri cel pu ăin la fel de semnificative ăi de larg-respiratorii de rost, ca ăi aventura narativ ă– ba chiar Izvoare de Revela ăii Ultime, Apocaliptice (în sensul nu de dezastruoase, ci de Profund Vizionare, Radical Schimb ătoare de Registru Spiritual ăi Perceptiv). Este cazul coresponden ăei în dr ăgosti ilor absolu ăi, Namur -Luana (construi ăi în dimensiuni tragic-boreale, precum Tristan ăi Isolda sau Siegfried ăi Krimhilda... dar cu conota ăii clar cre ătine!), în registru mundan, apoi, în cel transmundan:

“E ti o fiin ăminunat ăi am v ăzut în tine miracolul ăi perfec ăiunea. Nu m ăpo ăi condamna pentru acest lucru. Nu m ăpo ăi condamna pentru c ăam vrut s ăte în în bra ăele mele ăi s ăam grij ăde tine. Cînd m ăgîndesc la tine, las umanitatea deoparte. Chiar dac ăasta este, uneori, împotriva regulilor pe care noile evenimente mi le -au impus. Lucru probabil pe care l-ai sim ăit ăi pe care regret c ăl-am l ăsat s ăne afecteze rela ăia. Cînd vei veni înapoi, ăi i promit c ăse vor schimba multe. Te a ătept cu drag, Namur.” (R ăspunsul lui Namur la prima scrisoare a Luanei)

...Atunci când Anuk-demonizatul experimentează , i el, Eros-ul... îi cade Masca: este momentul în care Oglinda Magic-Mincinoasă /În el toare începe să - i fisureze și chircească germenii ontologici falsifica :

“...Necunoscutul era de neoprit și Suara se arcui necontrolat și strânse cearceaful între degete. Brațele ei cuprinseră gâtul lui, apropiindu-se de sforile mîinii. Furios, necunoscutul le îndepărta , strîngîndu-i mîinile cu putere. Atunci, sereniana îi întoarse capul în semn de protest, dar continuînd să fie supus . Se privi în oglindă , goală și înfometată . Corpul lui parcă era al unui zeu. Apoi privirea ei urcă și o înfîlîni pe a LUI. Un spasm violent îi cuprinse trupul. Masca alunecase pe pat și Anuk rînjea diabolic ...”

...Furia De-Mascării, dinaintea de Revelație, se transformă , la Anuk, în dorința de a se autodistrage ca “**Exterior-Anuk**”. Întâi apar ciocnirile cu angajări masiv-umane – apoi, cadrul cinematografic, creat de Snowdon King, se strînge și se concentrează pe zvăcolirile, care anunță ieșirea Fluturului din Pupa , **ale unui singur chip... CHIPUL LUCEAF RULUI-ANUK** – chip de profund și sincer **POC ÎN** , prin care capătă , în mod cretin, profund transfigurator, **MARIANICA LACRIMĂ , ATOTIZB VITOARE :**

*“...Liderul lenurienilor reușește să afle totul despre bomba cu suflătoare, negustorii clonați , în locul cel mai sensibil, Luana..., pe care Namur simțea cum o pierde. Anuk rîse puternic, planul lui funcționase perfect... Ceva, totuși, îi atrase curiozitatea. Era un loc în mintea lui Namur unde nu reușea să pătrundă . Oare ce secret se ascundea acolo? Să fie oare cheia distrugerii întregii alianțe? Să fie harta tuturor edenienilor răspîndiți în univers? Se concentrează mai puternic, folosindu-și toată energia, pînă la epuizare. În cele din urmă reușește. Atunci văzu pentru prima oară Obscuris și Celestia. Iar cînd îi văzu și chipul lui Democles, trăși cu adevărat revelația. **Tot răul pe care îl făcuse, drogurile, crimele comise împotriva umanității și mai ales împotriva semenilor săi, totul fusese în numele unui idol mincinos. Pentru prima oară de la pierderea planetei Eden, o lacrimă îi curse pe obraz** (s.n.). Nu îi rămînea decît un singur lucru de făcut...”*

Deodată , un val de întuneric acoperi întregul spațiu de luptă . Apoi se auzi o bubuitură puternică urmată de un pîrîit asurzitor. Umbrele treceau cu miile prin noua fisură deschisă spre universul ființelor vii, căutînd corpuri pe care să le pozeze. Acestea erau protejate de Sariman și de toți ceilalți îngeri din nivelurile inferioare ale Purgatoriului. Peste cîteva minute se auzi un nou bubuit de tunete puternice și se deschise o altă fisură prin care trecea marele înger Ethiel, care avea glasul ca un vuiet de ape dezlănțuite. Din spatele aripilor sale stîngii ieșea o sabie ascuțită , cu două tăieturi, cu care se lupta împotriva îngerilor răzvrătiți. În spatele aripilor drepte stăteau înghesuie umbrele pe care reușise să le prindă cu biciul său cu fulgere. Ethiel semna la vedere cu jarul încins și corpul său alb ca zăpezile Laponiei era înconjurat de o aură multicoloră . Îngerul Karon, cel cărui nume nu i se vedea niciodată chipul și care avea corpul acoperit cu o mantie verde, stătea în spatele lui Ethiel și ținea în mîini cartea karmelor întunecate, marcată cu semnul întors al crucii. În ea scria numele umbrelor capturate sau ucise. Lîngă el se afla Temuu Kamoon, îngerul cu chipul și corp de copil, care trăgea cu arcul său cu fulgere albastre...”

...Lucifer parcurge, astfel, cel de-al doilea cuadrat-drum zodiacal, de data asta (conform celei de-a doua legi zodiacal-astrologice: “2. *LEGEA CORESPONDEN EI: Ceea ce este sus este i ceea ce este jos, Ceea ce este jos este i ceea ce este sus. Aceast a doua lege explic faptul c exist o armonie, un raport constant, o coresponden între diferitele planuri de manifestare ale Vie ii i Fiin ei - respectiv planul material, mental i spiritual. Aceste planuri sunt asem n toare, diferen a între ele fiind doar de grade i nivel de vibra ii - sunt crea ii ale TOT-ului i exist în spiritul infinit al TOT-ului” – cf. Adi Mândru , **Bazele filosofice ale Astrologiei**¹), CEL DREPT–ADEV RAT (“**DAO**”, cum ar zice Tracii vechi i confuciani tii contemporani...) – dinspre Eul Fals spre Revela ie! Ca-ntr-o problem de matematic superioar a a Sufletului, pus în termeni metaforici – totul se rezolv perfect metafizic, deasupra oric rei anticip ri de logic primar :*

“...Anuk primi vizita lui Sariman, exact în momentul când se gîndea la Asiria i gre elile pe care le f cuse pentru a fi împreun cu ea. Liderul îngerilor r zvr ti i din nivelurile inferioare ale Purgatoriului avea corpul i aripile negre i era înalt pîn la tavan. Avea ochii ca dou g uri adînci i întunecate ce absorbeau lumina din jur. Vocea s a era ca aceea a unui android de lupt , dar mult mai puternic i metalizat . În spatele s u se aflau îngerii Kabaraam, Azibar, Ramon i umbrele care reu iser s fug din calea lui Ethiel. Sariman îi porunci lui Anuk ca toate umbrele s î i g seasc noi c orpuri de posedat în rîndul armatei lenuriene.

Anuk pierduse totul dar nu î i pierduse definitiv credin a în Democles. Regreta amarnic c fusese corupt de Z'Davaar i se rug în gînd s fie iertat. Apoi ap s pe butonul de autodistrugere i un spectacol imens de lumini invad cerul de deasupra planetei Nede.”

... i, pentru ca totul s capete valen e transmundane, paradisiace, mai curînd nostalgic - extatice decât tragice – finalul apar ine unei **CORESPONDEN E ÎNTRE SUFLETE** – “coresponden ” mistic , de tip baud elaire-ian:

„Drag Luana, în ultimele zile am încercat în toate felurile posibile s -mi iau r mas bun de la tine. i în tot acest timp am descoperit un lucru, c nu pot. Îmi lipse ti, Luana, nici nu tii cît de mult îmi lipse ti. De la tine am înv at to t ce tiu despre iubire i singura fiin care mi-a dat un motiv în plus s merg mai departe în via ai fost tu. A fi vrut s crezi c exist cu totul altceva în afara punctului negru ce absoarbe luminile noastre. Dar poate c fiecare dintre noi are prop ria cale prin care afl adev rul. **tiu c nu a fost vina ta i tiu c acolo unde exist sacrificiu exist i iertare** (s.n.). Cît voi tr i în aceast lume, oriunde m-a duce, o parte din tine va fi mereu al turi de mine. Te voi purta în inima mea i în gîndurile mele pîn când ne va fi dat s fim din nou împreun . Te iubesc, Luana, i te voi iubi mereu” (Mesajul de adio al lui Namur c tre Luana, cimitirul Rembrand, Snowdon).

¹ - „Dar în Astrologie, ca în orice domeniu metafizic, gîndirea nu trebuie s se limiteze doar la sensul propriu al cuvintelor, i se opereaz într-o foarte mare m sur cu gîndirea simbolic , aceea care ne permite s atribuim cuvintelor i lucrurilor sensuri mai abstracte, mai adînci, asociate i cu alte niveluri ale existen ei diferite de nivelul fizic” – cf. Bazele filosofice ale Astrologiei.

...Iată-l pe Luceafărul-Lucifer-ANUK, obsedat de iubirea ASIRIEI, izbăvit (**prin sine și prin alter ego-urile sale eterico-astrale, NAMUR-LUANA!**), la modul majestuos și epopeic, cosmic-creștin, prin autosacrificiul întru Dragoste. Nici nu se putea o mai frumoasă demonstrație că, de la **Dacii-DAOI** (Poporul Lupilor și Al Căii Celei Drepte) la **Eminescu**... până la **Snowdon King** - *“Ideile mari călătoresc prin cosmos, / Fără timp și ori pe lăurea Luminii”*...!!!

Prof. dr. Adrian Botez